Ocena

dorobku dr Joanny Satoły-Staśkowiak w związku z wnioskiem o nadanie jej stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa

1. Zarys rozwoju naukowego i zawodowego Habilitantki.

Dr Joanna Satoła-Staśkowiak ukończyła studia slawistyczne na Uniwersytecie Łódzkim ze specjalnością językoznawczą (bułgarystyczną), uzyskując w 2001 r. dyplom magistra na podstawie pracy „Zdania z imiesłowami przysłówkowymi w „Panu Tadeuszu" i ich odpowiedniki w bułgarskim tłumaczeniu Błagi Dimitrowej". Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa słowiańskiego na podstawie rozprawy „Ekwiwalencje przekładowe czasów praeterytalnych w języku polskim i w języku bułgarskim" uzyskała w 2007 r. Praca ta była podstawą monografii p.t. „Polsko-bułgarskie odpowiedniości przekładowe czasów przeszłych", która ukazała się w 2010 r. W latach 2006-2014 dr Satoła-Staśkowiak pracowała w Wyższej Szkole Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi na stanowisku asystenta (2006-2007), a następnie adiunkta (2007-2014). W tej jednostce pełniła też w latach 2006-2008 funkcje prodziekana kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna, a także wicekanclerza. W Instytucie Slawistyki PAN pracuje od 2008 do dziś na stanowisku adiunkta. W okresie 2001 – 2007 Habilitantka ukończyła też podyplomowe studia w zakresie administracji i zarządzania w Wyższej Szkole Administracji i Zarządzania w Łodzi, ukończyła specjalizację nauczycielską na Wydziale Filologicznym UŁ, dokształcała się także w zakresie nowoczesnych systemów elektronicznych (dyplom ukończenia seminarium – Helsinki).

Zainteresowania Habilitantki początkowo koncentrowały się na problemach funkcji kategorii gramatycznych w perspektywie konfrontacji z językiem polskim, skupionej na polsko - bułgarskich problemach translatorskich. Tym zagadnieniom poświęcona była praca magisterska i doktorska, a także kilka artykułów, wydanych już po doktoracie. Stopniowo, także poprzez udział w pracach zespołowych w Instytucie Slawistyki PAN, dr Satoła – Staśkowiak zajęła się problematyką leksykalną, zwłaszcza zjawiskami zachodzącymi w najnowszej leksyce języka polskiego i bułgarskiego, w tym najnowszą warstwą zapożyczeń. Prace te mają ścisły związek z pracami zespołowymi nad slawistycznymi korpusami

równoległymi i słownikami wykorzystującymi techniki digitalizacji danych językowych, które realizowane są w Instytucie Slawistyki PAN.

2. Dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora.

2.1. Publikacje

2.1.1. Książka przedstawiona jako osiągnięcie

Jako osiągnięcie Habilitantka zgłosiła książkę swojego autorstwa „Najmłodsza leksyka polska i bułgarska". Celem tego opracowania, zgodnie z deklaracją Autorki, jest „pokazanie żywej i najnowszej leksyki polskiej i bułgarskiej aktywnej w komunikacji językowej, prześledzenie procesów związanych z jej wzbogacaniem, modyfikowaniem, skracaniem czy zubożaniem". Zapowiedziane jest także objęcie problematyki tłumaczenia neologizmów. Autorka podkreśla, że swoją pracą chciałaby uzupełnić lukę, którą stanowi brak wyczerpującej systematyzacji problematyki konfrontatywnego opisu najnowszych leksemów w języku polskim i bułgarskim (por. s. 7); por. też s. 235, gdzie z „Zakończeniu" stwierdza, że skoncentrowała się „na konfrontatywnym opisie najnowszej leksyki polskiej i bułgarskiej".

Książka podzielona została na cztery części. Pierwsza z nich skoncentrowana jest na omówieniu zjawisk dotyczących wzbogacania słownictwa we współczesnych językach i tendencjach w tym zakresie, ze szczególnym uwzględnieniem języka polskiego i bułgarskiego. W związku z tym odnajdujemy w treści tej części monografii określenie pojęcia neologizmu, omówione są też kwestie klasyfikacji neologizmów, obecne w polskich i bułgarskich pracach językoznawczych (rozdz. 1-3). Ten przegląd stanowi podstawę dla omówienia w osobnych rozdziałach takich zagadnień, jak semantyczno-leksykalna adaptacja neologizmów (rozdz. 4), zjawisko neosemantyzacji (rozdz. 5), problem wyrazów, które nie mają jeszcze statusu stałej jednostki leksyku (okazjonalizmy - rozdz. 7), a także proces tworzenia żeńskich nazw zawodów (rozdz. 8). Zasygnalizowane zostały także trudności związane z tłumaczeniem neologizmów (rozdz. 6). W drugiej części książki omówiona została rola korpusów językowych w badaniu najnowszej leksyki (rozdz. 9, 13), w rozdz. 10 zaprezentowane zostały wybrane obszary tematyczne, wspólne dla obu języków, które charakteryzują się porównywalnym stopniem występowania nowej leksyki. Autorka przedstawiła tu swoje podejście do klasyfikacji jednostek, przyjmując jako kryterium udział procentowy neologizmów w wydzielonych polach leksykalno-semantycznych. Analiza ta pozwoliła na wskazanie pól o różnym udziale procentowym, wyodrębnione więc zostały te obszary, gdzie ilość neologizmów jest szczególnie duża. Poruszony został także problem statusu internacjonalizmów w języku i wydzielone zostały dwa zasadnicze ich typy: wyrazy – cytaty oraz derywaty słowotwórcze. Zaprezezentowane zostały najbardziej produktywne

formanty słowotwórcze (prefiksy i sufiksy) w obu językach, przy czym Autorka stwierdza w tym zakresie duże podobieństwo zjawisk z obu badanych języków, podkreślając jednocześnie, że ta problematyka „przedstawiona została zaledwie wstępnie" (por. s. 149). W jednym z rozdziałów (rozdz. 12) wskazana została możliwość wykorzystania korpusów językowych dla kształcenia tłumaczy (także na przykładach z Narodowego Korpusu Języka Polskiego, Narodowego Korpusu Języka Bułgarskiego oraz słownika „Glosbe – wielojęzycznego słownika online"). Informacje o autorskich korpusach językowych, korpusach równoległych (w tym powstającym korpusie równoległym trójjęzycznym polsko-bułgarsko-rosyjskim) jako źródeł dla badań nowej leksyki zawarte są w rozdz. 13. Podobny, popularyzatorski charakter ma część III, w której omówione są współczesne słowniki języków słowiańskich (w tym powstające obecnie) jako źródło dokumentujące nowe słownictwo (por. rozdz. 14-16). Część IV zawiera „hasłowy wykaz wybranych polskich i bułgarskich neologizmów" (nie zawiera on pełnych zestawów najbardziej produktywnych serii struktur słowotwórczych). Książkę wzbogaca obszerna bibliografia prac.

Trzeba podkreślić, że praca nie ma charakteru wyczerpującej konfrontacji neologizmów polskich i bułgarskich, nie jest to systematyczny opis i kategoryzacja materiału, co zresztą zostało w kilku miejscach sformułowane *expressis verbis* przez Autorkę. Tak np. w podsumowaniu rozdziału o statusie internacjonalizmów stwierdzono, że „poruszona tu problematyka przedstawiona została zaledwie wstępnie" (s. 149); w omówieniu zjawisk neosemantyzacji podkreśla się, że „poniższy tekst ma za zadanie przybliżyć czytelnikowi parę istotnych faktów wynikających za wstępnej konfrontacji języka polskiego i bułgarskiego" (s. 65); w rozdz. IV Autorka jeszcze raz mówi o tym, że „celowo uwzględniono [w spisie leksemów] niektóre tylko, przykładowe hasła z najpopularniejszymi opisanymi w książce prefiksami, sufiksami i złożeniami (s. 214).

W trakcie lektury nasuwają się uwagi różnej rangi (także szczegółowe), zaakcentuję tu tylko kilka istotnych ze względu na założony charakter monografii.

- Badanie i wnioski konfrontatywne dwóch języków dają dobre rezultaty, jeśli badany materiał jest reprezentowany w tym samym stopniu i nie jest zastosowana metoda projektowania faktów jednego języka na drugi. Jeśli występuje jakaś asymetria w obu zbiorach faktów (a więc np. różnica występujących w badanych językach tendencji rozwojowych), pełny opis konfrontatywny jest możliwy tylko w wypadku równoprawnego traktowania obu przedmiotów badania. Wyraźnie się to przejawia w omawianym opracowaniu - zaprezentowana lista leksemów, stanowiąca podstawę materiałową opisu, jest właśnie taką projekcją, ponieważ językiem wyjściowym jest tu polski – leksemom polskim

przypisane są bułgarskie odpowiedniki. W rezultacie umyka np. uwadze i nie jest uwzględniony niezwykle produktywny obecnie typ złożeń o budowie *nomen+nomen*, w którym człon pierwszy ma funkcję atrybutywną wobec drugiego. Jest to rys różniący w bardzo wyraźny sposób język bułgarski i polski. Chodzi tu o takie twory (złożenia), jak np. np. *голф носач, джаз певец, допинг лаборатория, ревю базар,* obok *уебстраница, видеоклуб*, których występowanie wiąże się także z problemem ortograficznym, bowiem część z nich dopuszcza pisownię rozłączną, inne – łączną (niejednokrotnie w tekstach obserwuje się tu dowolność). Różnica w pisowni nie oznacza jednak różnicy w funkcji zarówno elementów składowych, jak i całej konstrukcji, której charakter jednoznacznie można wykazać poprzez przejawianie się kategorii określoności – jest to postpozycja rodzajnika (w odróżnieniu od fraz nominalnych zawierających przydawkę), por. np. *голф носачът, видеоклубът* (ale por. *високата кула*). Przypuszcza się, że ten model, obecny od bardzo dawna w języku bułgarskim (por. np. *шкембе чорба, късметлия човек*), ułatwił lawinowe pojawianie się neologizmów o takiej budowie (obecnie głównie angielskiego pochodzenia). Neologizmy tego typu pojawiają się także w polskim, ale stanowią *novum* systemowe; te, które występują na liście w rozdz. IV książki, mają z reguły tożsame odpowiedniki w bułgarskim, por. np. *call girl – колгърла, body art – бодиарт* czy *kite-surfing – кайтсърфинг*, itp.). Ich frekwencja w polszczyźnie wzrasta, jednak nasilenie procesu jest zdecydowanie większe w bułgarskim. Fakty te są też teoretycznie interesujące, zważywszy bardzo zróżnicowane postacie odpowiedników bułgarskich w języku polskim, co powinna objąć analiza. Niestety, zjawisko to nie zostało w książce dostrzeżone, co moim zdaniem wynika z przyjętej metody badania. Współczesne podejście do badania konfrontatywnego zakłada równorzędne traktowanie materiału językowego z obu języków oraz płaszczyznę nadrzędną, którą stanowi język badania – język-pośrednik.

- W związku z analizą problematyki neosemantyzmów pojawia się bardzo poważna kwestia polisemii, która nie została w monografii rozwinięta jako problem językoznawczy. Krótko wskazane zostały tylko mechanizmy uczestniczące w powstawaniu nowych znaczeń, jak metafora czy metonimia. Autorka w kilku miejscach nawiązuje do kwestii rozróżniania znaczeń, wagi kontekstu, informacji o kolokacjach (co np. przynoszą korpusy równoległe), ale są to bardzo ogólne i lakoniczne stwierdzenia. Warto podkreślić, że problemom opisu polisemantemów i badaniu kontekstu poświęcona jest już obszerna literatura teoretyczna i materiałowa.

- Przy lekturze części poświęconej procentowemu udziałowi neologizmów w poszczególnych polach semantycznych stwierdzić można brak szczegółów dotyczących sposobu uzyskiwania

tych danych – a więc np. jaka była wielkość próbek, czyli w stosunku do jakiej / jakich wielkości są one liczone. Trzeba też zauważyć, że można tu mówić o udziale procentowym jednostek z danego pola, a nie o ich frekwencji.

- Uściślenia wymagałoby sformułowanie dotyczące form i zapisu obecnie pojawiających się neologizmów pochodzenia angielskiego. Mówiąc o ich pisowni Autorka stwierdza, że obecne odstępstwa od reguły tzw. zapożyczeń akustycznych „na rzecz bułgarskiej ortografii dotyczą starszej leksyki" (por. s. 142). Sformułowania takie wydają się sugerować, że zjawiska te zachodzą żywiołowo, tymczasem pozostają one w relacji do reguł transkrypcyjnych z języków obcych (w starszej i nowej, obecnie obowiązującej formie) – dotyczą więc obszaru, który jest skodyfikowany i fakt ten umożliwia ewentualne badanie odstępstw od reguł.

W monografii dr Satoły-Staśkowiak ujęte zostały więc główne problemy i pola badawcze dotyczące nowego słownictwa we współczesnym języku polskim i bułgarskim. Wskazane są zarówno zjawiska pozajęzykowe, sprzyjające lub stymulujące ogromny przyrost nowego słownictwa, które obecnie obserwujemy, jak też zasadnicze problemy i pola badawcze o charakterze językoznawczym. Ta analiza czerpie z bardzo bogatej literatury, zwłaszcza polonistycznej i bułgarystycznej, których pozycje cytowane są i omawiane w niejednokrotnie bardzo obszernych passusach. Przytaczane zjawiska ilustrowane są przykładami zarówno z literatury przedmiotu, jak też z własnego materiału, a także z zasobów korpusowych. Zakres problemów jest szeroki, co przekłada się na bardzo ogólną, miejscami wręcz impresjonistyczną, charakterystykę wielu z nich. Część tekstów (zwłaszcza w części II i III) ma także znaczenie popularyzatorskie, jednocześnie ujawnia się w nich zafascynowanie Autorki nowymi możliwościami gromadzenia dużych zasobów danych, cennych dla badaczy, także adeptów językoznawstwa i tłumaczy.

Książka stanowi kompendium, które można scharakteryzować jako przegląd szeroko rozumianej problematyki wiążącej się z nowym słownictwem, z uwzględnieniem zjawisk z języka polskiego i bułgarskiego; można ją określić jako przewodnik po tej problematyce i w tym sensie określić, że zapełnia ona lukę w literaturze przedmiotu.

2.1.2. Pozostałe publikacje

2.1.2.1. Publikacje książkowe

We współautorstwie z V. Koseską-Toszewą opublikowany został w 2014 r. pierwszy zeszyt *Współczesnego słownika bułgarsko-polskiego*, w którego powstaniu swój udział autorski Habilitantka ocenia na 60%, odpowiadając merytorycznie za wybór i opracowanie haseł bułgarskich, przede wszystkim za uwzględnienie najnowszego słownictwa. Idea stworzenia współczesnego słownika bułgarsko-polskiego jest niewątpliwie palącą potrzebą wobec braku

takiego słownika. Należy mieć nadzieję, że prace nad tym słownikiem będą trwały i doprowadzone zostaną do końca.

2.1.2.2. Artykuły

Na dorobek Habilitantki składa się 30 artykułów i 3 recenzje, z których 15 artykułów i 3 recenzje stanowią teksty autorskie, a 15 – to artykuły powstałe we współautorstwie (dwa z nich mają charakter biograficzno-bibliograficzny i związane są z jubileuszem pracy naukowej prof. V Koseskiej-Toszewej). Tak więc ilość prac współautorskich jest znacząca. W ocenie Habilitantki udział w pracach jest równy w stosunku do pozostałego / pozostałych autorów i oceniany jest na 50% - 33%. Autorka wykazuje też trzy publikacje w druku (w tym dwie autorskie).

Niektóre teksty autorskie związane są tematycznie z pracą magisterską i doktorską (5 artykułów), jednak większość dotyczy problemów, na których Autorka koncentruje się w coraz większym stopniu, a więc najnowszych neologizmów (także w perspektywie polsko-bułgarsko-rosyjskiej), neosemantyzmów (na przykładzie bułgarskiego i polskiego) oraz leksykografii; kilka tekstów prezentuje założenia prac nad korpusami językowymi i słownikiem bułgarsko-polskim popularyzując jednocześnie te działania. Dr Satoła – Staśkowiak wykazuje też zainteresowanie wykorzystaniem współczesnych technik informacyjnych dla udoskonalenia procesu kształcenia tłumaczy.

Prace powstałe we współautorstwie są ściśle związane z realizacją projektów zespołowych (por kierunkiem prof. V. Koseskiej-Toszewej) i dotyczą założeń prac nad powstającymi obecnie paralelnymi korpusami językowymi oraz słownikami (w tym nad słownikiem elektronicznym polsko-bułgarsko-rosyjskim oraz słownikiem bułgarsko-polskim) oraz korpusami równoległymi. W części tych publikacji poruszane są kwestie założeń teoretycznych i metodologicznych tych zamierzeń, np. problem unifikacji klasyfikatorów w słowniku lub problemy wynikające z koncepcji słownika trójjęzycznego (w tym – kształt haseł). Mają one także znaczenie jako publikacje popularyzujące realizowane projekty. Prace te należy uznać za ważne i ambitne projekty, które wykorzystują rozwijające się obecnie techniki gromadzenia i opracowywania danych. Ten aspekt jest też cechą charakterystyczną kierunku, w którym rozwijają się zainteresowania i prowadzone prace Habilitantki.

2.2. Udział w realizacji projektów badawczych. Współpraca międzynarodowa / krajowa z innymi ośrodkami badawczymi. Kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z innymi ośrodkami naukowymi.

Jako członek zespołu powołanego w Instytucie Slawistyki PAN do studiów nad semantyką języków naturalnych (kierownikiem zespołu do końca 2015 r. była prof. dr hab. V. Koseska-

Toszewa), dr J. Satoła-Staśkowiak uczestniczy od 2008 r. w realizacji dwóch grantów europejskich (Mondilex i Clarin) oraz sześciu międzynarodowych projektów badawczych. Projekty te skupione są na konfrontacji językowej w zakresie leksyki oraz paralel leksykalnych, ale dotyczą również kategorii semantycznych - badania zastosowań informatycznych dotyczących kategorii semantycznych (czasu i aspektu w języku naturalnym na podstawie wielotomowej „Gramatyki Konfrontatywnej Bułgarsko-Polskiej" autorstwa zespołu polsko-bułgarskiego, powstałej w latach 1988-2009). Zadaniem jednego z projektów jest baza terminologii lingwistycznej podstawowych kategorii semantycznych. W dwu z tych projektów (obecnie realizowanych) dr Satoła-Staśkowiak pełni funkcję kierownika (dotyczą one bułgarsko-polskich paralel językowych oraz polsko-słowacko-bułgarskich leksykalnych konfrontacji językowych).

Realizacja zadań wynikających z grantów i projektów zaowocowała współpracą z siedmioma jednostkami naukowymi (uniwersyteckimi i instytutami akademickimi) z Bułgarii, Słowacji, Słowenii, Rosji i Ukrainy. Udział naukowców z Instytutu Slawistyki PAN, w tym Habilitantki, oznacza też współpracę w konsorcjum naukowym Sieć 2, powołanym dla realizacji projektu „Clarin".

Udział dr J. Satoły-Staśkowiak we współpracy z zespołami międzynarodowymi w ramach wymienionych wyżej projektów, ale także w ramach innego typu umów dotyczy głównie badań nad neologizmami polskimi i bułgarskimi – wyszukiwania i gromadzenia najnowszych tekstów i danych, weryfikacji haseł, digitalizacji i tym podobnych zabiegów związanych z powstawaniem słowników i korpusów *online*. Materiały te są wkładem w realizację kilku równolegle prowadzonych i szeroko zakrojonych prac przy współpracy międzynarodowej zespołu IS PAN nad *Eksperymentalnym polsko-bułgarsko-rosyjskim korpusem równoległym* oraz *Eksperymentalnym słownikiem bułgarsko-polskim online.*

Obecnie uczestnictwo dr Satoły-Staśkowiak w realizacji projektów badawczych nie ogranicza się do współpracy międzynarodowej. Należy tu dodać prace dotyczące powstającego *Współczesnego słownika bułgarsko-polskiego* (pierwszy zeszyt ukazał się w 2014 r. - autorstwa J. Satoły-Staśkowiak i V. Koseskiej-Toszewej), *Słownika polsko-bułgarskich neologizmów* planowanego przez Habilitankę, a także dwóch autorskich korpusów elektronicznych o charakterze zbiorów aktualnych danych dokumentujących współczesne fakty językowe (z tekstów polskich i bułgarskich).

2.3. Udział w konferencjach. Udział w komitetach organizacyjnych konferencji.

Habilitantka ma na swoim koncie udział w 22 międzynarodowych konferencjach naukowych (w Polsce, Słowacji, Ukrainie i w Bułgarii) i w dwóch konferencjach krajowych: w 10 z nich

miała udział autorski, w pozostałych – współautorski. Dr Satoła-Staśkowiak uczestniczyła także w spotkaniach warsztatowych, w trakcie których wygłosiła 5 referatów. Tematyka referatów odzwierciedla zaangażowanie w tematykę aktualnie prowadzonych prac badawczych – zespołowych i indywidualnych; w ostatnim okresie uwaga Habilitantki skupiona jest głównie na najnowszych zjawiskach w leksyce polskiej, bułgarskiej i rosyjskiej (por. też wyżej, omówienie publikacji). Dodać tu trzeba także udział dr Satoły-Staśkowiak w organizacji 7 konferencji międzynarodowych i 2 krajowych.

3. Udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism.

Dr J. Satoła-Staśkowiak obecnie uczestniczy w pracach zespołów redakcyjnych „Slavii Meridionlis" (od 2015 r.) oraz „Południowosłowiańskich Zeszytów Naukowych" (od 2014 r.); pełni też od 2013 r. funkcję redaktora naczelnego serii „Semantyka a konfrontacja językowa".

4. Członkostwo w organizacjach i towarzystwach naukowych.

Dr Satoła-Staśkowiak jest członkiem Polskiego Towarzystwa Językoznawczego (od 2014 r.) oraz Computational Linguistics Applications (od 2012 r.)

5. Dorobek dydaktyczny.

Habilitantka aktualnie pełni funkcję opiekuna pomocniczego pracy doktorskiej mgr Kamili Stempel Garncarczyk, doktorantki Seminarium w Instytucie Slawistyki PAN (promotor: prof. IS PAN H. Krasowska).

Na dorobek dydaktyczny dr Satoły-Staśkowiak składa się także prowadzenie zajęć w trakcie pracy w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi (było to seminarium językoznawcze oraz wykłady, konwersatoria i ćwiczenia w latach 2007-2012). W tym okresie Habilitantka pełniła też funkcję promotora prac licencjackich oraz funkcję promotora i recenzenta prac magisterskich. Odnotować też należy prowadzenie lektoratu języka polskiego dla studentów programu ERASMUS na tej uczelni w latach 2009-2012.

Do dorobku związanego z opieką nad studentami należy też dodać pełnienie przez dr Satołę-Staśkowiak funkcji prodziekana oraz opiekuna praktyk studenckich w trakcie pracy w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi.

6. Popularyzacja nauki

Habilitantka wykazuje aktywność w zakresie popularyzacji zagadnień naukowych, głównie w środowisku Łodzi i Zgierza, wygłaszając wykłady, prowadząc ćwiczenia i warsztaty dla nauczycieli oraz słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku przy Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi – tematyka tych spotkań najczęściej związana była z zagadnieniami języka i komunikacji. Ta działalność była także skierowana do studentów-obcokrajowców w postaci cyklu spotkań dotyczących współczesnego języka polskiego, które odbyły się w

Wyższej Szkole Sztuki i Projektowania (2014-2015 r.). Dodać tu trzeba także zaprojektowanie i wydanie w 2014 r. tomu utworów poetyckich słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

7. Nagrody i wyróżnienia

Dr J. Satoła-Staśkowiak została wyróżniona dyplomem od Rektora Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w uznaniu efektów jej pracy w r. ak. 2008-2009 oraz otrzymała nagrodę słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku (prowadzonego na tej samej uczelni) za pracę dydaktyczną.

8. Udział w zespołach eksperckich i konkursowych

Odnotować tu należy udział w zespole eksperckim *Ogólnopolskiego Turnieju Ortograficznego* (2009) oraz przewodniczenie jury konkursu w ramach *Wielkiego Festiwalu Musierowiczowskiego* (2006).

9. Staże naukowe

Z przedstawionej dokumentacji wynika, że dr Satoła-Staśkowiak skorzystała z 10 wyjazdów do placówek naukowych w Bułgarii oraz 4 - w Ukrainie, głównie w związku z realizacją projektów dotyczących korpusów i słowników. Wzięła też udział w warsztatach poświęconych najnowszym technologiom informatycznym, informacyjnym i menedżerskim w Helsinkach (Finlandia - 2007 r.).

Konkludując:

Dorobek dr J. Satoły-Staśkowiak świadczy o dużej aktywności, zarówno jeśli chodzi o realizowanie projektów naukowych, jak też o działania organizacyjne, popularyzatorskie i dydaktyczne. Habilitantka deklaruje udział w wielu pracach, które są w realizacji i są projektami zamierzonymi, jak się wydaje, na wiele lat. Można też stwierdzić, że w ostatnich latach znacznie poszerzyła swoje zainteresowania i warsztat o nowe techniki pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania danych językowych, mogących służyć naukowcom, studentom lub tłumaczom. Na podkreślenie zasługuje też aktywność na rzecz środowisk spoza kręgu naukowego. Jak wskazałam wyżej, książka „Najmłodsza leksyka polska i bułgarska" stanowi pozycję, która zapełnia pewną lukę informacyjną w literaturze przedmiotu, ale którą można określić jako przegląd szeroko pojętej problematyki procesów wzbogacania słownictwa, na przykładzie języka polskiego i bułgarskiego oraz przybliżenie najnowszych technik gromadzenia aktualnych danych językowych, ważne w przypadku badania zjawisk najnowszych w języku. Materiał językowy polski i bułgarski stanowi ilustrację tych problemów i nie ma charakteru wyczerpującej analizy. Książka stanowi źródło wiedzy o

literaturze przedmiotu, trudno mi ją jednak określić jako wyczerpujące badanie i opis o charakterze konfrontatywnym, a objęty przez Autorkę bardzo szeroki wachlarz problemów (dotyczący także uwarunkowań pozajęzykowych) spowodował, że zjawiska są sygnalizowane, ale ich głębsza analiza należy do przyszłości. Dlatego też uważam, że praca ta spełnia oczekiwane rezultaty w stopniu podstawowym.

W związku z powyższym wnioskuję o dalsze procedowanie dotyczące wniosku o nadanie dr J. Satole-Staśkowiak stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dziedzinie językoznawstwa.

M. Korytkowska

prof. dr hab. Małgorzata Korytkowska
Instytut Slawistyki PAN